

עפ"ת 65837/09/19 - אחמד אבו ראס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 65837-09-19 מדינת ישראל נ' אבו ראס
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט מאזן דאוד
המערער	אחמד אבו ראס
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטות בית משפט שלום לתעבורה עכו מיום 26.6.19 ומיום 5.9.19 במסגרת תיק 3825-06-19, בגדרן נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין דוח מס' 509865672 בשל עבירת מהירות.
2. המערער הגיש בקשה להארכת מועד להישפט לבית משפט קמא, במסגרתה טען כי הוא לא נהג ברכב ולא קיבל את הדוח כלל ועיקר. הבקשה הועברה לתגובת המדינה ממנה עולה שהעבירה בוצעה ביום 28.8.17, הודעת התשלום נשלחה למענו של המערער הכולל מספר תיבת דואר וחזר כלא נדרש ואף המערער שילם את הדוח ביום 23.3.18.
3. בית משפט קמא (כב' השופטת אסתר טפטה גריידי) דחה את הבקשה וקבע שבנסיבות העניין לא מתקיימות נסיבות מיוחדות או נימוקים בעלי משקל כדי לאפשר את הארכת המועד להישפט, בפרט לאחר תשלום הקנס. עוד קבע בית משפט קמא שבתיק קיים אישור מסירה כדין שנשלח למענו של המערער וחזר עם הערה "לא נדרש" ובנסיבות העניין מתקיימת חזקת המסירה וכי לא נגרם למערער כל עיוות דין בפרט כאשר המערער לא הניח כל תשתית ראייתית לטענתו הכללית שהוא לא נהג ברכב.
4. המערער לא השיג על החלטה זו ותחת הגשת ערעור על החלטה זו, בחר להגיש בקשה לעיון חוזר, הפעם עם נימוקים שונים מהנימוקים שצינו על ידו בבקשה המקורית. בבקשה לעיון חוזר מציין המערער כי בכפר בו הוא מתגורר יש מספר אנשים שעונים לאותו שם וכי הוא לא שילם את הקנס ואף המציא תצהיר של גב' חטיב נאיפה המאשרת שהיא נהגה ברכב במועד ביצוע העבירה ועל כן יש מקום לדון מחדש בהחלטה מיום 26.6.19 ולהיעתר לבקשה להארכת מועד.

5. בקשה לעיון חוזר נדחתה על ידי כב' השופט יעקב בכר אשר קבע כי בית המשפט קם וכסאו ואין מקום להידרש לבקשה בשנית.
6. בהתעלם מהעדר הגשת ערעור על ההחלטה המקורית, ולאחר שעיינתי בהודעת הערעור, בתיק בית משפט קמא, ושמעתי את טענות הצדדים, אני סבור כי דין הערעור להידחות.
7. על יסוד סעיף 229 (ח) לחוק סדר דין פלילי עם תשלום הקנס רואים במערער כמי שהודה, הורשע ואף נשא את עונשו במלואו. בנקודת זמן זו לאחר ריצוי העונש, יש לתת משקל כבד ואף מכריע לעיקרון סופיות הדיון (ראו רע"פ 2096/07 כוכבי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 10.11.08)). במצב דברים זה הארכת מועד להישפט הינה אפשרית רק במקרים יוצאי דופן כמו למשל שהקנס שולם ללא ידיעת הנאשם, וכאשר אינו יכול לדעת אודות הדוח.
8. בענייננו, בבקשה המקורית לא התייחס המערער לתשלום הדוח, במסגרת הבקשה לעיון חוזר זכה הדבר להתייחסות מפורשת בטענה שאחר שילם את הקנס ללא ידיעתו, טענה זו היא טענה כללית ויכולת המערער היה לפנות למרכז לגביית קנסות כדי לברר את זהות המשלם על מנת להראות ולהצביע על היתכנות טענה זו אך המערער בחר שלא לעשות כן ואין בידי לקבל את טענתו.
9. טענת המערער שלא קיבל את הדוח אין בידי לקבל בשל קיומו של אישור מסירה כדת וכדין המלמד כי הדוח נשלח אל המערער עם ציון תיבת הדואר בגוף אישור המסירה, והמערער לא הכחיש שמדובר בתיבת דואר השייכת לו ואף התעלם לחלוטין מקיומה של תיבת הדואר כעולה מאישור המסירה. לכן טענתו בעניין אי קבלת הדוח היא טענה כללית ולא מבוססת.
10. אין די גם בטענה שמספר אנשים בכפר עונים על אותו שם, טענה שלא היה לה תימוכין בחומר הראיות שהונח בפניי, אלא מעבר לכך ניתן לומר ולציין כי קשה לקבל טענה זו שעה שמציינים מספר תיבת הדואר בגוף אישור המסירה. אין זה הגיוני שכל אותם אנשים שצוינו על ידו שעונים תחת אותו שם גם קיבלו אותו מספר של תיבת דואר. על כן העילה הראשונה של איחור בנסיבות שאינן תלויות במבקש דינה דחייה.
11. באשר לטעם השני (עיוות דין) בית משפט עליון אישר לא אחת את המסקנה לפיה, קיומו של תצהיר שבגדרו אדם אחר מודה בנהיגה ברכב בזמן ביצוע העבירה, לא מצדיק את מתן האורכה המבוקשת לאחר שהקנס שולם ראו: רע"פ 7983/08; רע"פ 9540/08 מוסברג נ' מדינת ישראל.
12. גם הטענה שהועלתה במסגרת הדיון בערעור, ולא בא זכרה בבקשה או בהודעת הערעור המתייחסת לאמינות מכשיר האכיפה, לא מקימה חשש לעיוות דין. ראו רע"פ 1771/19 ליאור עבודי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 11.7.19). בנסיבות תיק זה אני סבור כי מנוע המערער מלטעון אף את הטענה הזו

בפרט כאשר לטענתו אדם אחר נוהג ברכב, ואותו אדם אחר מודה בעבירה ולא טוען דבר וחצי דבר
לגבי אמינות אמצעי האכיפה.

13. מכל האמור לעיל, אני מורה על דחיית הערעור.

ניתן היום, ח' תשרי תש"פ, 07 אוקטובר 2019, בהעדר הצדדים.